

Тачко ЛОКВЕНЕЦ

ЗАКОН, ПОТ И РЕД

Обично предновогодишните празници изобилуваат со појава на (пре)пораки од личности кои можат, знаат и треба да ѝ се обратат на нацијата. Во нив не е ништо дозволено освен - реализам!

Секаде во светот на демократијата, говорот на претседателот на Републиката, Бранко Црвенковски, пред пратениците десетина дена во пресрет на Новата 2005 година, ќе ги полнесе подолго време колоните на весниците, освен кај нас, кој помина како да не беше ни одржан... Некогаш во стара Атина кога Перикле ќе застанел пред избраниците и ќе го кажел тоа што имал да го каже, Атина со неговите пораки, забелешки и насоки живеела до неговото повторно излегување пред јавноста.

Но, тоа е што е, такви сме какви што нè "дал Господ". Претседателовото либрето, имам впечаток дека не им се "бендиса" само на оние во оваа држава што ги обврза да не продолжуваат со работа како што работеа досега, зошто очигледно вака веќе не оди и не може. Значи ли тоа дека Македонија ќе има "тесни затвори" да ги прибере сите кои се ставаат надвор од и над законот; дека во Македонија смената на неспособните ќе се одвива порационално; дека конечно ќе им ги подготвиме перспективите на младите; дека сите кочничари ќе бидат сместени каде што им е местото, во историјата; дека стравот од огледалото да се видиме кои сме

и каде сме ќе исчезне затоа што не сме ниту најпапетни ниту најубави, но не сме ниту толку за "фрлање" како што мислат некои кои мислат дека ни ја "измислиле топлата вода"?!

Трите временски перспективи на претседателот за Македонија (вчера, денес и утре) побудија водоскокни размисли, од восклик дека "тоа е тоа", до сомнеж дека ни беше упатен уште еден "социјалистички говор кој треба да ја пополни претстојната - празнина".

Балканот е полн со дубиози. Со векови овде живеат неизвесноста и несигурноста, и така им е "добро", што не познаваат друг начин на егзистенција освен - страв. Стравот плаши, стравот ниша и ја ретчи рационалноста.

Либретото на претседателот, ми се чини бараше или неподелена поддршка, или неподелно отфрлање. Не може државникот број 1 да ѝ зборува на нацијата, а таа да покаже болешлива рамнодушност. Што е во прашање: отсуство на критериум, или добро нам познатата сервилност?!

Духот на една нација, не се "вежба само во академските аули", ами тој дух, ако веќе тука му е тесно, излегува од времето и си бара простор таму каде што го очекуваат. Предоминантни се амортизерите на новите пораки и размислувања. Нам не случајно ни се случуваат митот и корупцијата, кои континуирано контактираат, како што во Танушевци не случајно ни се случи Кондово, а по Кондово да го прашаме само Господ што. Мора да признаеме:

како држава сè уште немаме мој на коерцибилност, да можеме да ги запреме сите нејзини поткопувачи.

Публиката (читај: народот) е во состојба на - дремка. Нешто треба да ја разбуди. Нашиот политички театар, тоа очигледно не може. Повеќе ја заспива. Во демократијата кон која тежееме треба да се искористат сите нејзини "ресурси" за да се избегне таканаречената "клонирани комуникација".

Македонија не е "лоша" држава. Прашање е само, колку е држава. Во оваа земја малкумина се откажуваат од ручекот само 15 минути и кога се многу гладни. Понекогаш толку ме спопаѓа слабост, мислам дека сме "болни од неизлечив вирус, со кој самите себе се заразуваме". Не е овој некој несовладлив дефетизам. Во несистемот треба да се вгради само - систем. Знај, добиваат храбрите. Но, не може секогаш и секаде да карат само оние чија храброст нема никакво покритие.

Вчера знаеме што беше и како беше. Денес, сè уште трае. Во утре мораме да веруваме. Барем кон тоа ме упати претседателовото либрето, исчистено од фрази, но непрепорачливо долго. Објективно, ако веќе морам да го изнесам своето мислење, ние се наоѓаме во состојба на земја на која не ѝ се ветува ништо друго освен: Закон, Пот и Ред!

"Држете се заедно"... оваа реченица на покојниот претседател Борис Трајковски, во една новогодишна порака многу ми се бендиса.